

פרשת ראה תש"פ
Idolatry and Sacrifice

Guide of the Perplexed III:32

On considering the Divine acts, or the processes of Nature, we get an insight into the prudence and wisdom of God as displayed in the creation of animals, with the gradual development of the movements of their limbs and the relative positions of the latter, and we perceive also His wisdom and plan in the successive and gradual development of the whole condition of each individual. The gradual development of the animals' movements and the relative position of the limbs may be illustrated by the brain. The front part is very soft, the back part is a little hard, the spinal marrow is still harder, and the farther it extends the harder it becomes. The nerves are the organs of sensation and motion. Some nerves are only required for sensation, or for slight movements, as, e.g., the movement of the eyelids or of the jaws; these nerves originate in the brain. The nerves which are required for the movements of the limbs come from the spinal marrow. But nerves, even those that come directly from the spinal cord, are too soft to set the joints in motion; therefore God made the following arrangement: the nerves branch out into fibres which are covered with flesh, and become muscles: the nerves that come forth at the extremities of the muscles and have already commenced to harden, and to combine with hard pieces of ligaments, are the sinews which are joined and attached to the limbs. By this gradual development the nerves are enabled to set the limbs in motion. I quote this one instance because it is the most evident of the wonders described in the book *On the use of the limbs*; but the use of the limbs is clearly perceived by all who examine them with a sharp eye. In a similar manner did God provide for each individual animal of the class of mammalia. When such an animal is born it is extremely tender, and cannot be fed with dry food. Therefore breasts were provided which yield milk, and the young can be fed with moist food which corresponds to the condition of the limbs of the animal, until the latter have gradually become dry and hard.

Many precepts in our Law are the result of a similar course adopted by the same Supreme Being. It is, namely, impossible to go suddenly from one extreme to the other: it is therefore according to the nature of man impossible for him suddenly to discontinue everything to which he has been accustomed. Now God sent Moses to make [the Israelites] a kingdom of priests and a holy nation (Exod. xix. 6) by means of the knowledge of God. Comp. "Unto thee it was showed that thou mightest know that the Lord is God (Deut. iv. 35); "Know therefore this day, and consider it in thine heart, that the Lord is God" (ibid. v. 39). The Israelites were commanded to devote themselves to His service; comp. "and to serve him with all your heart" (ibid. xi. 13); "and you shall serve the Lord your God" (Exod. xxiii. 25); "and ye shall serve him" (Deut. xiii. 5). But the custom which was in those days general among all men, and the general mode of worship in which the Israelites were brought up, consisted in sacrificing animals in those temples which contained certain images, to bow down to those images, and to bum incense before them; religious and ascetic persons were in those days the persons that were devoted to the service in the temples erected to the stars, as has been explained by us. It was in accordance with the wisdom and plan of God, as displayed in the whole Creation, that He did not command us to give up and to discontinue all these manners of service; for to obey such a commandment it would have been contrary to the nature of man, who generally cleaves to that to which he is used; it would in those days have made the same impression as a prophet would make at present if he called us to the service of God and told us in His name, that we should not pray to Him, not fast, not seek His help in time of trouble; that we should serve Him in thought, and not by any action. For this reason God allowed these kinds of service to continue; He transferred to His service that which had formerly served as a worship of created beings, and of things imaginary and unreal, and commanded us to serve Him in the same manner; viz., to build unto Him a temple; comp. "And they shall make unto me a sanctuary" (Exod. xxv. 8); to have the altar erected to His name; comp. "An altar of earth thou shalt make unto me" (ibid. xx. 21); to offer the sacrifices to Him; comp. "If any man of you bring an offering unto the Lord" (Lev. i. 2), to bow down to Him and to bum incense before Him. He has forbidden to do any of these things to any other being; comp. "He who sacrificeth unto any God, save the Lord only, he shall be utterly destroyed" (Exod. xxii. 19); "For thou shalt bow down to no other God" (ibid. xxxiv. 14). He selected priests for the service in the temple; comp. "And they shall minister unto me in the priest's office" (ibid. xxviii. 41). He made it obligatory that certain gifts, called the gifts of the Levites and the priests, should be assigned to them for their maintenance while they are engaged in the service of the temple and its sacrifices. By this Divine plan it was effected that the traces of idolatry were blotted out, and the truly great principle of our faith, the Existence and Unity of God, was firmly established; this result was thus obtained without deterring or confusing the minds of the people by the abolition of the service to which they were accustomed and which alone was familiar to them.

רש"י
(כו) ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה - האמורות
 בהר גריזים ובהר עיבל: (כז) **את הברכה - על מנת אשר**
 תשמעו: (כח) **מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת וגו'**
 - הא למדת שכל העובד עבודה זרה הרי הוא סר מכל הדרך
 שנצטוו ישראל. מכאן אמרו כל המודה בעבודה זרה ככופר
 בכל התורה כולה:

דברים פרק י"א, כו-כח
(כו) ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה:
(כז) את הברכה אשר תשמעו אל מצות יקוק אלהיכם
אשר אנכי מצוה אתכם היום: (כח) והקללה אם לא
תשמעו אל מצות יקוק אלהיכם וסרתם מן הדרך
אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים
אחרים אשר לא ידעתם:

רמב"ם הלכות מעילה פרק ח הלכה ח

ראוי לאדם להתבונן במשפטי התורה הקדושה ולידע סוף ענינם כפי כחו, ודבר שלא ימצא לו טעם ולא ידע לו עילה אל יהי קל בעיניו ולא יהרוס לעלות אל ה' פן יפרוץ בו, ולא תהא מחשבתו בו כמחשבתו בשאר דברי החול. בוא וראה כמה החמירה תורה במעילה, ומה אם עצים ואבנים ועפר ואפר כיון שנקרא שם אדון העולם עליהם בדברים בלבד נתקדשו וכל הנוהג בהן מנהג חול מעל בה' ואפילו היה שוגג צריך כפרה, קל וחומר למצוה שחקק לנו הקדוש ברוך הוא שלא יבעט האדם בהן מפני שלא ידע טעמן, ולא יחפה דברים אשר לא כן על השם ולא יחשוב בהן מחשבתו כדברי החול, הרי נאמר בתורה ושמרתם את כל חקותי ואת כל משפטי ועשיתם אותם, אמרו חכמים ליתן שמירה ועשייה לחוקים כמשפטים, והעשייה ידועה והיא שיעשה החוקים, והשמירה שיהיה בהן ולא ידמה שהן פחותין מן המשפטים, והמשפטים הן המצוות שאין טעמן גלוי וטובת עשייתן בעולם הזה ידועה כגון איסור גזל ושפיכות דמים וכיבוד אב ואם, והחוקים הן המצוות שאין טעמן ידוע, אמרו חכמים חוקים חקתי לך ואין לך רשות להרהר בהן, ויצרו של אדם נוקפו בהן ואומות העולם משיבין עליהן כגון איסור בשר חזיר ובשר בחלב ועגלה ערופה ופרה אדומה ושעיר המשתלח, וכמה היה דוד המלך מצטער מן המינים ומן העכו"ם שהיו משיבין על החקים, וכל זמן שהיו רודפין אותו בתשובות השקר שעורכין לפי קוצר דעת האדם היה מוסיף דביקות בתורה, שנאמר טפלו עלי שקר זדים אני בכל לב אצור פקודיך, ונאמר שם בענין כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני, וכל הקרבנות כולן מכלל החוקים הן, אמרו חכמים שבשביל עבודת הקרבנות העולם עומד, שבעשיית החוקים והמשפטים זוכין הישרים לחיי העולם הבא, והקדימה תורה ציווי על החוקים, שנאמר ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם. סליקו להו הלכות מעילה בס"ד. נגמר ספר שמיני והוא ספר עבודה. הלכותיו תשע. ופרקיו חמשה ותשעים. ואלו הן: הלכות בית הבחירה שמונה פרקים, הלכות כלי המקדש עשרה פרקים, הלכות ביאת המקדש תשעה פרקים, הלכות איסורי מזבח שבעה פרקים, הלכות מעשה הקרבנות תשעה עשר פרקים, הלכות תמידין ומוספין עשרה פרקים, הלכות פסולי המוקדשין תשעה עשר פרקים, הלכות עבודת יום הכפורים חמשה פרקים, הלכות מעילה שמנה פרקים.

רמב"ם הלכות מלכים פרק י"א הלכה א

המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות, ועושין שמטין ויובלות ככל מצותה האמורה בתורה, וכל מי שאינו מאמין בו, או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו שנאמר ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו' אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' והביאך ה', ואלו הדברים המפורשים בתורה הם כוללים כל הדברים שנאמרו על ידי כל הנביאים, אף בפרשת בלעם נאמר ושם נבא בשני המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל מיד בני עשו, ושם הוא אומר אראנו ולא עתה זה דוד, אשורנו ולא קרוב זה מלך המשיח, דרך כוכב מיעקב זה דוד, וקם שבט מישראל זה מלך המשיח, ומחץ פאתי מואב זה דוד, וכן הוא אומר ויך את מואב וימדדס בחבל, וקרקר כל בני שת זה המלך המשיח שנאמר בו ומשלו מים עד ים, והיה אדום ירשה זה דוד, שנאמר ותהי אדום לדוד לעבדים וגו', והיה ירשה וגו' זה המלך המשיח שנאמר ועלו מושיעים בהר ציון וגו'.

רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק א הלכה א

מצות עשה לעשות בית ליי' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות, וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה שנאמר ועשו לי מקדש, וכבר נתפרש בתורה משכן שעשה משה רבינו, והיה לפי שעה שנאמר כי לא באתם עד עתה וגו'.